

———— Varga László Edgár

MIT ÉR EGY MEGTÉRT FICKÓ HOLTAN?

(RÉSZLETEK ARTHUR RIMBAUD AFRIKAI VERSEIBŐL)

átkozott a törvény átkozott az egyház
nincs balfaszabb mint a szerelmes férfi
ki elfelejti hogy itt minden mulandó
és tünékeny kis érzéseit félti

nem lehet jó költő ki unalmasan él
a vers: fegyver – a toll: veszélyes pallos
ki önmagáról ír önmagára támad
önmagát állítja a véres falhoz

a szó sok mindent elfed a mondat hazug
csak versben jelenti azt amit jelent
de a rossz költő a leghazugabb álnok
elsiklik lénye s a valóság felett

gyűlölöm a törvényt átkozott a munka
ennyi volt: vesztetre kiadtad magad
elvégeztetett – nem lehet visszavonni
aki költő volt az költő is marad

*

itt afrikában minden nap hétvége van
senki nem siet nem ideges senki
az afrikai ember sokat mosolyog
az európai csak pénzét menti

senkinek nem kell itt a papír és a tus
itt a költészet az ahogyan élnek
nyugodtak lehetnek hiszen semmijük sincs
s mert bőven van mitől hát nem is félnek

az afrikai ember sokat mosolyog
mért is születtem én bús franciánk?
mért is akarok én mindig mindent jobban?
mért lóbál a sors felém nagy falábat?

*

nincs már tartalom e báva sorokban
csak dühöt érzek semmi egyebet
csak megszokás íratja velem papírra
e versike-forma sorsjegyeket
sok minden történt már mióta
megléptem a holland fajankóktól
kik fizettek hogy gyarmataik védjem
de most hogy térdembe belekóstol
valami és nem foghatom ezt is
a sanyarú nehéz gyerekkorra
úgy érzem hogy minden amit írtam
mintha engem is valahogy újraírna

amit írtam lázasan meredt rám
– írja majd egy báva budapesti
kolléga – vesztére magyarul

így is úgy is megszárad a tintám
a papíron – bármilyen jeleket ad ki:
ott marad visszavonhatatlanul

*

szebb az ég is abesszíniában
és a nők erre nagyon feketék
de őlük itt is piros mint a rózsa
vagy mint a legszebb holland tulipán
(francia honban is láttam pár virágot
de ott a nők között a legtöbb puritán)

ha festő lennék csak ezt a színt keresném
nem vagyok festő de csak ezt keresem
ha rátalálok megnyugszom egy pillanatra
de nagyon szomorú leszek pázrás után
mint egy vadállat ha elfogyott a préda
csak áll és nézi a csontokat sután

az ember végül is csak állat
bár van benne tán valami isteni
hisz a saját képére teremtett minket
a magas égben az a kis gecsi

s most szórakozik rajtunk önfeledten
hisz isteneknek mégis túl gyöngék vagyunk
neki könnyű: az ő ideje végtelen
mi az idő múlásán törjük az agyunk

ha lenne rá módom megölném az istent
habár bűnbánón kéne adnom az ájtatost
a húgom ezt tenné biztos ha haldokolna
de nekem térden állva imádkozni fájna most

*

az orvos ma azt mondta semmi sem segíthet
hiába vágták le a lábamat
a halál közelsége azt hiszem megihlet
jónás vagyok – lenyeltem a cethalat

a torkomon akadt – ez várható volt
az istent miért is káromoltam
esendő vagyok – meg kéne térnem
de mit ér egy megtért fickó holtan?